

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419010264
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8419010264.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.05.2021, v trestnej veci obžalovaného O. H. pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona /ďalej len Tr. zák./, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/50/2019 zo dňa 08.09.2010, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku **z r u š u j e** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku
Obžalovanému O. H., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom Ž. XXX/XX, I. X., Q.. H.,

u k l a d á :

Podľa § 346 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a neexistencii priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Tr. zák. s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom sp. zn. 7T/50/2019 zo dňa 08.09.2010 Okresný súd Kežmarok uznal obžalovaného por. O. H. vinným z prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa 26.06.2017 v priebehu hlavného pojednávania, vedeného pred Okresným súdom Kežmarok so sídlom na ul. Trhovište 16 sp. zn. 1T/140/2016, ktorého predmetom bolo prejednanie trestnej veci obžalovanej K. Z., po tom, čo bol poučený podľa ustanovenia § 131 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./ o trestných následkoch krivej výpovede a po zložení prísahy podľa ustanovenia § 265 ods. 1, ods. 2 Tr. por., vypovedal v procesnom postavení svedka tak, že Petru Z. dňa 12.06.2015 vo večerných hodinách odviezol na osobnom motorovom vozidle továrenskej značky Renault Thalia, evidenčné číslo: H.-XXXBS z obce Veľká Lomnica z parkoviska pri reštaurácii Koliba u Zbojníka, kde narazil do zadnej časti tam zaparkovaného motorového vozidla továrenskej značky AUDI Q7, evidenčné číslo: H.-XXXJJ, do obce Huncovce, a K. Z. bola jeho spolujazdkyňou, pričom na základe vykonaného dokazovania pred týmto súdom bolo zistené, že v uvedenom čase vodičom motorového vozidla továrenskej značky Renault Thalia, evidenčné číslo: H.-XXXBS bola K. Z., ktorá bola následne rozsudkom Okresného súdu

Kežmarok zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 1T/140/2016 právoplatne uznaná vinnou zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák..

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o práve na opravný prostriedok na hlavnom pojednávaní, obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, ktoré následne písomne prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil tým, že podľa jeho názoru, rozsudok okresného súdu je nesprávny pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a pre vznik pochybností o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy a nemohol bez toho, aby nepoškodil riadny výkon spravodlivosti brať do úvahy dôkazy získané nezákonným spôsobom, pretože trestné konanie je založené na zásadách právneho štátu, odsúdenie obžalovaného nebolo ničím podložené, jednotlivé dôkazy netvorí logickú sústavu, navzájom sa dopĺňujúcich a na seba naväzujúcich dôkazov, pretože tieto nedokazujú zhodne a spoľahlivo všetky okolnosti skutku a nemožno z nich vyvodiť jediný záver o vine obžalovaného a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. Následne poukazuje vo všeobecnosti na zákonnosť dôkazu a procesnú použiteľnosť dôkazu, s odkazom na zásadu zákonnosti procesu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. por., čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 46 a nasl. Ústavy SR, čl. 6 a 7 Európskeho dohovoru o ľudských právach a čl. 14 a 15 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach dospieva k záveru, že Ministerstvo vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ ako orgán, ktorého uznesením trestné stíhanie začalo bol neoprávneným vykonávacím orgánom, ktorý nemá kompetencie v zmysle Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore a tak dôkazy získané úkonmi, ktoré neboli vykonané procesným subjektom na to zákonom oprávneným, boli nezákonné a v dôsledku toho nepoužiteľné. Podľa odvolateľa, právne podľa zákona o policajnom zbore musí inšpekčná služba pôsobiť v rámci útvarov Policajného zboru, teda musí byť súčasťou Policajného zboru, pričom pokiaľ v závere uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 17.12.2018 je okrúhla pečiatka, ktorá autorizuje rozhodnutie s názvom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, takáto kumulácia dvoch štátnych orgánov do jedného, pokiaľ ide o autorstvo rozhodnutia v mene Slovenskej republiky, podľa odvolateľa sama osebe robí toto rozhodnutie zmätočným, nezrozumiteľným, nulitným a v konečnom dôsledku aj nezákonným. Podľa odvolateľa, opodstatnenosti jeho názoru nasvedčuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 15. mája 2007 vo veci V. a iní proti Holandsku, sťažnosť č. 52391/99, rozsudok zo 14. decembra 2010 vo veci S. proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 74832/01, rozsudok z 25. júla 2013 vo veci H. proti Českej republike, sťažnosť č. 32133/11, rozsudok zo 16. februára 2012 vo veci D. a K. proti Českej republike), ktorá kladie dôraz na praktickú nezávislosť vyšetrovania a absenciu akýchkoľvek väzieb. Odvolateľ robí záver, že podľa neho v tomto smere inšpekčná služba podriadená ministrovi vnútra nespĺňa atribúty nezávislosti a nezaručuje dôveru verejnosti k monopolu štátu na použitie sily a to ani vtedy, keď podlieha dozoru prokurátora.

Ďalej obžalovaný vytkol okresnému súdu, že sa mal zaoberať aj nezákonnosťou získania svedeckej výpovede príslušníka policajného zboru npor. O. U. a či tento svedok bol pred výsluchom zbavený povinnosti mlčanlivosti kompetentným orgánom v súlade so zákonom, pretože takýto svedok po zbavení povinnosti mlčanlivosti môže vo výpovediach uvádzať iba skutočnosti objasňujúce zákonnosť, resp. nezákonnosť vykonaného zákroku a v žiadnom prípade sa nemôže vyjadrovať k obsahu samotného skutku, teda k priebehu a okolnostiam jeho spáchania, pričom postavenie orgánu činného v konkrétnej trestnej veci je nezlučiteľné s postavením svedka v nej, pretože o tom, akým spôsobom prebiehal úkon a aký je jeho obsah, svedčí úradný záznam, resp. iná listina o zákonných náležitostiach tohto úkonu. Odkazoval na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /Rozsudok zo dňa 18.08.2018, sp. zn. 4Tdo/92/2016, Rozsudok zo dňa 19.06.2012, sp. zn. 1Tdo/16/2011/. Okrem toho obžalovaný namietal, že prvostupňový súd sa podľa jeho názoru nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že svedok S. videl vystupovať obžalovaného z miesta vodiča motorového vozidla Renault Thalia na cestnej komunikácii vo vzdialenosti od parkoviska z reštaurácie Koliba u Zbojníka asi 20 - 30 metrov a z toho odvolateľ vyvodzoval, že ak by malo dôjsť k presadnutiu si osôb v motorovom vozidle Renault Thalia, či už na parkovisku, alebo na cestnej komunikácii hneď po vyjdení z parkoviska, tak túto skutočnosť by videl svedok S. alebo svedkovia, ktorí videli škodovú udalosť, pričom žiaden svedok takúto skutočnosť nevidel.

Odvolateľ vlastným spôsobom hodnotil aj výpoveď svedkyne Z., keď uvádzala, že nevedela, kto šoféroval a až po tvrdení npor. U. si myslela, že šoférovala ona, pričom po stretnutí s obžalovaným, ktorý jej povedal, že šoféroval on aj túto skutočnosť uviedla a hodnotil to tak, že svedkyňa vzhľadom na stav opitosti, aj vzhľadom na svoju psychickú diagnózu, ktorú prvostupňový súd nijako neskúmal a nezohľadnil, nemohla hodnoverne uviesť okolnosti, ktoré by boli podstatné pre trestné konanie, do dnešného dňa si nespomenula na dané okolnosti a pri svojich výpovediach bola ovplyvnená tvrdením npor. U., ktorý tvrdil, že ona riadila osobné motorové vozidlo Renault Thalia, neodvolala sa proti rozsudku v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/140/2016, ktorým bola uznaná vinnou pre trestný čin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák., ale toto svoje rozhodnutie zdôvodňovala tým, že sa lieči na depresiu zo stresu a cele trestné konanie, kde vystupovala v pozícii obvinenej a neskôr odsúdenej, bolo pre ňu veľmi stresujúce a už to nechcela prežívať odznovu a bola rada, že sa to skončilo. Podľa odvolateľa, svedkyňa Z. nemala ani tak záujem o reálne zistenie skutkového stavu ako o to, aby sa vec skončila a ona sama nemusela celú záležitosť prežívať odznovu, nepodala teda riadny opravný prostriedok a chcela mať pokoj, aj keď trestné konanie vykazuje znaky nezákonnosti, ktoré spočívajú v tom, prečo npor. U. riešil škodovú udalosť, ktorá sa odohrala na parkovisku pred Kolibou Zbojník, pričom nešlo o dopravnú nehodu, a prečo vlastne bola svedkyňa Z. podrobená dychovej skúške až po niekoľkých hodinách a po tom, čo v nočných hodinách sa nachádzala už vo vlastnom dome. Záverom odvolateľ ešte poukázal na skutočnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/140/2016 vystupoval v pozícii svedka a z tejto jeho procesnej pozície nemohol žiadnym iným spôsobom okrem svojej svedeckej výpovede ovplyvniť priebeh konania a ani rozhodnutie vo veci samej, nemohol uplatňovať práva, ako keby bol v pozícii obvineného, najmä nemohol navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky, a tak súd sa s týmto mal vysporiadať vo svojom rozhodnutí.

V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil a obžalovaného oslobodil spod obžaloby, pretože podľa názoru obžalovaného nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, respektíve skutok nie je trestným činom.

Pokiaľ bola odvolaním napadnutá zákonnosť získania dôkazov preto, že dôkazy zabezpečoval Úrad inšpekčnej služby, namietaná zákonnosť výsluchu svedka npor. O. U., spochybňovaná výpoveď svedka S. a svedkyne Z. a poukazované na to, že obžalovaný v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/140/2016 vystupoval v pozícii svedka a nemohol uplatňovať svoje práva, ako keby bol v pozícii obvineného, okresný prokurátor vo svojom písomnom vyjadrení poukazujúc na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, skutočnosť, že svedok U. sa vo svojej svedeckej výpovedi vyjadroval len k dopravnej nehode, ktorá tomuto konaniu predchádzala a ktorú objasňoval, skutočnosť, že výsluchy svedka S. a svedkyne Z. boli vykonané riadnym a zákonným spôsobom, rozpory boli odstraňované a na irelevantnosť skutočností, že obžalovaný v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/140/2016 vystupoval v pozícii svedka a nemohol uplatňovať svoje práva, ako keby bol v pozícii obvineného, navrhoval odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, pretože odvolací súd považoval súdom prvého stupňa uložený trest za neprimeraný.

Hneď v úvode je potrebné poukázať na to, že v každom trestnom konaní sú určené strany trestného konania, ktorým Trestný poriadok udeľuje určitý rozsah a povahu práv a povinností, pričom v rámci dokazovania sú tiež určené subjekty, ktorým Trestný poriadok udeľuje určitý rozsah a povahu práv a povinností. Je zrejmé, že v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pôvodne pod sp. zn. 1T/140/2016 nebol odvolateľ obvineným, a teda nedisponoval procesnými právami a povinnosťami z postavenia takej strany trestného konania vyplývajúcimi. Mal vtedy postavenie svedka, ktoré je nezlučiteľné s postavením obvineného v trestnom konaní. Práve v prejednávacom prípade tak ide v podstate o vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti za porušenie povinnosti svedka v takomto trestnom konaní. Námietky odvolateľa sú v tomto smere nelogické, nedôvodné, nerešpektujúce pravidlá nastavené Trestným poriadkom. Nemožno im preto vyhovieť.

Na hlavnom pojednávaní bol oboznámený rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/140/2016, spolu so zápisnicou o hlavnom pojednávaní z konania vedenom na Okresnom súde Kežmarok sp. zn. 1T/140/2016 zo dňa 26.06.2017, kedy v priebehu hlavného pojednávania, ktorého predmetom bolo prejednanie trestnej veci obžalovanej K. Z., po tom, čo bol poučený podľa ustanovenia § 131 ods. 1 Tr. por. o trestných následkoch krivej výpovede a po zložení prísahy podľa ustanovenia § 265 ods. 1, ods. 2 Tr. por., vypovedal v procesnom postavení svedka tak, že K. Z. dňa 12.06.2015 vo večerných hodinách odviezol na osobnom motorovom vozidle továrenskej značky Renault Thalia, evidenčné číslo: H.-XXXBS z obce Veľká Lomnica z parkoviska pri reštaurácii Koliba u Zbojníka, a dodal, že K. Z. určite do auta nenastúpila na miesto vodiča a ani nikto iný tak nemohol vidieť lebo on cúval smerom k terase a išiel potom výjazdom smerom na Starú Lesnú a odbočil doľava do obce Veľká Lomnica, pričom uvádzal, že si nie je vedomý, aby narazil do nejakého auta na parkovisku. Tvrdil pritom, že K. Z. bola jeho spolujazdkyňou.

V uvedenom trestnom konaní bolo pritom právoplatne dokazovaním ustálené a vyslovené v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 1T/140/2016, že práve a len obžalovaná K. Z. dňa 12.06.2015 v čase okolo 22.50 hod. po tom čo požila alkoholické nápoje, ktoré zvýšili u nej hladinu alkoholu v dychu na najmenej 0,89 mg/l vydychovaného vzduchu (1,86 ‰), čo bolo zistené znaleckým dokazovaním znalcom z odboru zdravotníctva, odvetvie súdneho lekárstva, z obce Veľká Lomnica, z priestorov parkoviska pri objekte reštaurácie Koliba u Zbojníka, kde pri cúvaní narazila do zadnej časti tam zaparkovaného osobného motorového vozidla továrenskej značky AUDI Q7, evidenčné číslo H.-XXXJJ, čím takto spôsobila škodu pre vlastníka vozidla VÚB Leasing, a.s. Bratislava v hodnote okolo 1.000,- eur, do obce Huncovce, k objektu jej trvalého bydliska na ul. Školskej, okr. Kežmarok, viedla osobné motorové vozidlo továrenskej značky RENAULT THALIA, evidenčné číslo: H.-XXXBS, kde bola následne vypátraná hliadkou polície.

Z tohto spisu a rozsudku vyplynul odkaz na výpovede očitých svedkov, na to, že svedkami S.Á. N. a O. N. bola menovaná priamo usvedčená, lebo zhodne a do detailov menovaní opísali, ako do osobného motorového vozidla továrenskej značky Renault Thalia evidenčné číslo: H.-XXXBS na miesto vodiča nasadla žena štíhlej postavy, ktorá motorové vozidlo naštartovala a pri cúvaní narazila do zadnej časti zaparkovaného motorového vozidla továrenskej značky AUDI Q7, evidenčné číslo: H.-XXXJJ a z miesta nehody odišla, čo po príchode polície na miesto nehody polícii oznámili, pričom na základe toho bolo vozidlo vypátrané v mieste bydliska obžalovanej na ulici Školská v Huncovciach. To, že sa vo vozidle nachádzal aj svedok O. H., tiež potvrdzovali a potvrdzovali aj, že sa tam nachádzal len ako spolujazdec. Nie je vylúčené, že krátko po nehode, keď títo svedkovia išli za majiteľom poškodeného vozidla dovnútra zariadenia, sa obžalovaný s odsúdenou mohli na mieste vodiča vymeniť. Z vyšetrovacieho pokusu vyplýva, že k nárazu vozidiel mohlo dôjsť iba tak, ako je opísané v skutkovej vete rozsudku. Nebolo nadbytočným, že okresný súd z tohto spisu oboznámil aj návrh na podanie obžaloby a uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 19.06.2015 pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák..

Povaha predmetnej trestnej činnosti a skutková veta predmetného prečinu jednoznačne odkazuje na toto trestné konanie a na konanie, ktorého sa obžalovaný v postavení svedka dopustil. Pokiaľ obžalovaný O. H. aj v predmetnej trestnej veci trval na svojej výpovedi, že Z. najprv odomkla dvere na šoférovej strane, potom obišla vozidlo z prednej strany, kde otvorila dvere na mieste spolujazdca, kde si sadla, pričom motorové vozidlo Z., Renault Thalia šoféroval on a pri vychádzaní z parkoviska nevnímal žiadny náraz a až cestou do Huncoviec stretol hliadku asi 20 m po vyjdení z parkoviska v zložení S. a J., s nimi sa rozprával a potom pokračoval v ceste do Huncoviec, kde odparkoval vozidlo v areáli školy, asi 15 - 20 m naproti domu Z., ktorá vystúpila z vozidla a šla smerom k domu, kde ju čakal manžel, tak ani v tomto, predmetnom trestnom konaní nebola zistená žiadna podstatná skutočnosť, ktorá by potvrdzovala pravdivosť jeho vyššie uvedenej svedeckej výpovede vo veci Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/140/2016.

V uvedenej trestnej veci odsúdená, v predmetnej trestnej veci svedkyňa K. Z., ako blízka rodinná príslušníčka obžalovaného, využila svoje právo a odmietla vypovedať, a tak nepoprela svoju výpoveď, pri ktorej sa v minulosti priznala. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že sa priznala po tom, ako sa dozvedela o existencii dvoch svedkov, ktorí ju usvedčovali vo veci Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/140/2016. samotná K. Z. síce mala požitý alkohol počas svojho trestného činu, no vo svojej výpovedi uvádzala viaceré konkrétne skutočnosti, napr. o zastavení ich vozidla policajtmi a je zrejmé, že počas svojich

výpovedí v priebehu trestného konania už pod vplyvom alkoholu nebola, teda zjavne mala vytvorené všetky predpoklady, aby pred orgánmi činnými v trestnom konaní či pred súdom riadne prejavila svoju vôľu.

Pokiaľ svedok Z. J. a svedok S. S. mimo parkoviska po skutku stretli vozidlo svedkyne Z., ktoré už riadil obžalovaný, neznamená to dôkaz, ktorý by vylúčil, že aj v čase dopravnej nehody na parkovisku už toto vozidlo obžalovaný riadil. Výmena osoby na mieste vodiča je jednoduchý, rýchly úkon. Pritom ani jeden z týchto svedkov sa v čase dopravnej nehody nenachádzal na predmetnom parkovisku, ani jeden nemal výhľad na dané parkovisko pred tým, ako k nim obžalovaný na vozidle svedkyne Z. prišiel, ani jeden ani len nepočul zvuk nárazu do poškodeného vozidla. Rovnako, až po trestnom čine K. Z. sa na mieste činu objavili ďalší dvaja policajti. Svedok O. U. ako policajt vykonávajúci príslušné úkony už súvisiace s dopravnou nehodou potvrdzoval, že ako dokumentoval dopravnú nehodu, na mieste sa pohyboval aj obžalovaný, ktorý sa snažil aby to riešil ako škodovú udalosť, čo svedok rázne odmietol a prikázal obžalovanému, aby išiel preč. Je zjavné, že na miesto činu sa dostavil a úkony vykonával z dôvodu podozrenia na spáchanie priestupku. Ako potvrdil, výsledky jeho zisťovaní ho viedli k záveru, že vec nebude riešiť ako priestupok, ale ako trestný čin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 1 Tr. zák.. Svedok I. S. pritom potvrdzoval, že upozorňoval obžalovaného, že riešia nehodu a žiadal od neho, aby odišiel.

V danom prípade pri výpovedi svedka - príslušníka policajného zboru O. U. súd prihliadal len ku skutočnosti, že tento v predmetnej trestnej veci vykonával policajné úkony po tom, čo sa odôvodnene dostavil na miesto činu a vypovedal o správaní sa obžalovaného na mieste činu, teda nie o obsahu jeho policajných úkonov. Ani z jednej z týchto výpovedí nevyplývajú dôkazy, ktoré by potvrdzovali pravdivosť obhajoby obžalovaného keď pred súdom ako svedok vypovedal vyššie uvedeným spôsobom.

Okresný súd správne právne kvalifikoval skutok obžalovaného ako prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Tr. zák. poukajúc na to, že ak svedok vypovie nepravdu, tak táto výpoveď je nepravdivá od času jej podania.

Právny poriadok Slovenskej republiky v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá sa prejavila v zjednocujúcom stanovisku publikovanom pod R95/2015 jednoznačne vylučujú pochybnosti o oprávnení Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky byť zákonným subjektom vo vyšetrovaní alebo skrátanom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku. Vystihuje ho Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. vo vzťahu k otázke, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je zákonným subjektom vo vyšetrovaní alebo skrátanom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak, že okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru pôsobí v administratívnej forme úradu inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra (rovnako je útvaram ministerstva vnútra aj prezídium Policajného zboru, vrátane prezidiálnych policajných útvarov) je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore - ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) v znení neskorších predpisov, možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo úvar policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ [§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona o pôsobnosti ministerstva vnútra ako ústredného orgánu štátnej správy pre Policajný zbor (§ 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov)]. Táto okolnosť nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru (§ 4 ods. 1 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby stále ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona o Policajnom zbore). Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/, c/ Tr. poriadku. Uvedený záver nekoliduje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva uvádzanou odvolateľom. Preto ani v tomto nemožno súhlasiť s odvolacími námietkami obžalovaného. Odvolací súd ani v samotnom konaní, ktorého výsledkom je napadnutý rozsudok nezistil zákonné skutočnosti, pre ktoré by mohol vysloviť nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní či súdu.

Možno teda zhrnúť a uzavrieť, že obžalovaný nepravdivo o podstatnej skutočnosti, o totožnosti páchatela trestného činu, vypovedal na hlavnom pojednávaní pred súdom nepravdivo. Bol pritom priamym svedkom trestného činu páchatelky K. Z., u ktorej bolo právoplatným rozsudkom vyslovené, že vozidlo v čase dopravnej nehody riadila práve a len ona, čo znamená, že obžalovaný nebol tým, za ktorého sa pred súdom vydával, v zjavnej snahe vylúčiť zistenie, že vozidlo riadila a páchatelkou trestného činu bola iná osoba. Ani v tomto konaní nebolo preukázané, že by v danom konaní vypovedal pravdu. Obžalovaný bol v čase a na mieste činu, pričom mal motív vypovedať nepravdu, aby chránil svoju blízku osobu. Spáchanie trestného činu K. Z. sledovali dvaja nestranní priami svedkovia, pri ktorých ani nebolo potvrdené, že by boli nespôsobilí objektívne skutočnosť vnímať, zapamätať si a reprodukovať. Tí popísali skutok zhodne s tým, ako bolo ustálené vyšetrovacím pokusom. Obžalovaný konal za okolností, že v zamestnaní je príslušníkom Policajného zboru SR, a ako taký vie o význame svojim trestným činom dotknutého záujmu, teda záujmu na správnom zistení skutkového stavu veci ako základu zákonných rozhodnutí súdov a orgánov činných v trestnom konaní. Odvolací súd v tomto konaní nemal dôvod pochybovať o trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného. Závažnosť predmetného skutku obžalovaného je vysoká, a to vzhľadom na spôsob jeho spáchania, okolnosti, že obžalovaný je v pracovnom živote poverený plnením úloh príslušníka Policajného zboru vrátane úloh pri odhaľovaní trestnej činnosti, a svojou nepravdivou výpoveďou zavádzal súd pri odhalení trestného činu inej osoby, vypovedal nepravdu o podstatnej skutočnosti potrebnej pre rozhodnutie vo veci samej a porušil tým jednu zo základných povinností svedka v trestnom konaní, keď mu nič nebránilo, aby vzhľadom na svoj rodinný vzťah k odsúdenej Z. zákonným spôsobom odmietol vypovedať. Vzhľadom na význam chráneného záujmu, ktorý bol predmetným prečinom dotknutý, po zohľadnení ďalších skutočností uvedených v § 10 ods. 2 Tr. por. priestor pre aplikáciu doktríny „ultima ratio“ tak odvolací súd v predmetnom trestnom konaní teda nezistil.

Rozsudok okresného súdu vo výroku o vine je správny, netrpí žiadnymi podstatnými chybami, skutkové zistenia okresného súdu sú jasné a úplné, nebolo potrebné ani dôkazy opakovať ani vykonať ďalšie dôkazy. Zákonne vykonané dôkazy tvoria logickú sústavu, navzájom sa doplňujúcich a na seba naväzujúcich dôkazov, pretože ako jediný výstup pripúšťajú záver, že skutok tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa stal, je žalovaným trestným činom a nad všetku pochybnosť je dokázané, že ho spáchal práve a len obžalovaný O. H..

Odvolací súd sa ale nestotožnil s výrokom o treste. Z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplynulo, že vzhľadom na osobu obžalovaného ide v predmetnej trestnej veci zjavne o výnimočné vybočenie z medzí riadneho života, pretože ani z miesta bydliska, ani z výkonu zamestnania, ani z ostatných častí občianskeho života neboli zistené skutočnosti, ktoré by spochybňovali záver, že obžalovaný pred spáchaním predmetného prečinu viedol riadny život. Doposiaľ nebol priestupkovo postihnutý a nebol ani trestne stíhaný. Zo služobného hodnotenia vyplýva, že má dostatočné odborné znalosti, svoje služobné úlohy si plní, nebol disciplinárne riešený. Odvolací súd tak nepovažuje za nevyhnutnú hrozbu premeny podmienčne odloženého trestu odňatia slobody na trest odňatia slobody spojený s priamym výkonom v ústave na výkon trestu odňatia slobody s príslušným stupňom stráženia podmieňovať najbližšie obdobie života obžalovaného sledovaním spôsobu jeho života.

Zákonom ustanovená trestná sadzba pri prečine krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 odsek 2 Tr. zák. je 2 až 5 rokov, a tak bol zákonný priestor na to, aby v súlade s účelom trestu a zásadou zdržanlivosti a zásadou primeranosti trestu bol obžalovanému uložený miernejší alternatívny trest. Takým druhom trestu je v tomto prípade peňažný trest, ktorý vzhľadom na spôsobený následok, povahu trestného činu a pomery páchatela, postačí obmedziť na sumu 500,- eur. Zodpovedá to majetkovým a osobným pomerom obžalovaného, ktoré vedú k záveru, že takýto trest je vymožitelný. Uloženie náhradného trestu v danej výmere je len podporou toho, aby sa obžalovaný nevyhýbal výkonu peňažného trestu, zodpovedá samotnej výmere peňažného trestu i osobe obžalovaného.

Majúc na zreteli zásady pre ukládanie trestu a vyššie rozvedené okolnosti, za ktorých bol žalovaný trestný čin spáchaný, a ktoré charakterizujú pomery obžalovaného, jeho osobu a možnosti jeho nápravy, ako aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným spočívajúca v tom, že sa mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorenie podmienok na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a okolnosť, aby uložený trest súčasne iných odradil od páchania trestných činov a zároveň vyjadroval morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou,

dospel krajský súd k záveru, že pri predmetnom prečine súvisiacom s riadnym plnením si povinnosti svedka vypovedať v súlade so zákonom predpísanou prísahou svedka na hlavnom pojednávaní konanom v trestnej veci hoci aj o relatívne miernom prečine, vzhľadom na význam jeho svedeckej výpovede a účelom trestného konania, pre dosiahnutie účelu trestu a v súlade so záujmom na generálnej a individuálnej prevencii, bolo potrebné zmierniť trest odňatia slobody na peňažný trest podporený náhradným trestom odňatia slobody tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Tento trest je na nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti dostatočne individualizovaný a primeraný .
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.